

конак.²⁷ Прибавил и бележка към кореспонденцията си: „Господин Каравелов ти гледай та направи из месту у весника както знаш.“ Интересно е да се отбележи, че на практика дописката му била само стилистично и правописно изгладена, неизбежно при автор като Хитов. Публикувана в същия брой кореспонденция от Дебър също е предадена на Каравелов от войводата.²⁸ Няколко други материала, запазени в архива на Хитов, с информация за злоупотреби при събирането на данъците и турски зверства в Софийско и Македония позволяват да се допусне, че чрез него били изпращани и други сведения за вестника.²⁹ По време на отсъствието му от сръбската столица пък един от най-близките му сътрудници в Белград Иван Сапунов посредничил за препращането на материал за вестника и писмо до БРЦ в Букурещ от ЧРК в София по повод планираното общо събрание през март 1873 г.³⁰

Пак Хитов участва активно и в организирането на написването и препращането на отговори от емиграцията в Белград и Румъния на злостните нападки на Иван Найденов срещу Л. Каравелов и революционното крило на емиграцията, публикувани във в. "Право". Найденов следи с трепет затрудненията на Каравелов в издаването на "Независимост" и прибързва една година предварително да обяви кончината на вестника. "Последните наши известия из Влашко потвърждават положително, че листът на Г-н Каравелов "Независимост" през тез дение бере душа и има да издъхне" - заявява Найденов в уводната статия на бр. 28 от 21 септември 1873 г. и съчинява едно скоропостижно надгробно слово, в което, нагърбил се "с присъдата на историята", обявява "пълнейший неуспех" на "гюрюлтюджийската му дейност", която намерила "отзив само у разбойниците и вагабонтите" и не донесла нещо друго освен "черни дела, черни забрадки". Изпъстрена със злостни нападки не само срещу Каравелов, но и срещу революционната емиграция като цяло - "славните български хъшове, подивели във варварщината си, в пиянството си и в развратът си и изгнили в гнусните си болести", - уводната статия предизвиква не само гневния отговор на Каравелов, но и широка протесна акция сред емигрантите. В края на ноември Найденов сам признава, че в редакцията на "Право" се получили "няколко безименни писма, писани в един град извън нашето отечество", в които бил заплашен, че ще го сполети съдбата на х. Ставри заради уводната си статия в бр.28.

Хитов е добре запознат и със статията, и с отговора на Каравелов, и с гневния протест на емиграцията. На 3 октомври 1873 г. войводата изказва възмущението си от нападките на Ив. Найденов срещу Любен Каравелов и хъшовете, публикувани във в. "Право", в писмо до Киряк Цанков в Болград.³¹ На 14 октомври получава копие от отвореното писмо на Иван Драсов до Иван Найденов,³² а на 17 с.м. и Иван х. Николов Българский от Слатина го уведомява, че помолили Крайовското читалище да им изпратят екземпляр от "Право", за да се запознаят с клеветническата кампания, подхваната от цариградското издание.³³ На 14 ноември войводата получава и писмо от Райчо Гръблев от Плоещ, който го информира, че писал на свой приятел в Цариград, с молба да се опита да разбере кой е авторът на статията във в. "Право", насочена срещу Л. Каравелов и хъшовете, но приятелят не успял да се добере до името на клеветника.³⁴